

PADÁČEK

OBČASNÍK KLUBU VOJENSKÝCH VVÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PRAHA

ROČNÍK 4 - ČÍSLO 8

VYŠLO V ZÁŘÍ 2010

I. MISTROVSTVÍ VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ ČR 2010

KVVV Praha spolu s I. vojenským paraklubem Plzeň uspořádali dne 14.8.2010 na letišti v Erpužicích I. mistrovství výsadkových veteránů v seskoku padákem na cíl. Příprava nebyla jednoduchá. Proč byly vybrány Erpužice a vše kolem příprav mistrovství podrobně popsal v Padáčku č. 7 kolega V. Gajdoš, na kterém ležela takřka veškerá práce se zajištěním a organizací.

KVV Praha poskytl svým členům příspěvek 1000 Kč na startovné a zajistil dopravu, druhý seskok a ostatní náklady (ubytování a stravování) si účastníci hradili sami. Výbor rovněž schválil financování pohárů a medailí, které zajistili kolegové Lajpold a Štrajt.

Účast předběžně přislíbilo 5 družstev a někteří jednotlivci z ČR i SR. Nepřízeň počasí a jeho ještě horší předpověď spolu s nedostatkem financí v klubech zřejmě způsobily, že účast byla slabší, než se očekávalo. V pátečním deštivém odpoledni dorazila na letiště v Erpužicích jako první výprava z Bratislavy se soutěžícími i doprovodem, následoval zástupce Olomouce s rodinou, nakonec družstvo z Prahy. Prázdné, rozestavěné letiště spolu s nevlídným počasím vyvolávalo smíšené pocity a pochybnosti, zda se vůbec uskuteční. Vždyť je pátek a třináctého!

Noční déšť a zachmuřené ráno neslibovalo nic dobrého, ale již cestou na letiště se mraky začaly protrhávat a dokonce chvilkami vykouklo sluníčko. Dorazili i další členové našeho klubu, a tak jsme si na verandě jedné rozestavěné chaty zařídili organizační zázemí. Umístili jsme vlajku klubu a vystavili naše propagační předměty – panely s propagací vojenského parašutismu, brožury Výsadkáři 60 let v čele armády, nášivky a odznaky. Kolega Gajdoš přivítal přítomné a seznámil s programem dne, zvláště kladl všem soutěžícím na srdce opatrnost a dodržování bezpečnosti. Po prezentaci soutěžících, představení rozhodčích L. Dvořáčka, J. Kořízka, D. Tvrze, J. Tvrzové, K. Štrajtové a po novém sestavení družstev proběhlo losování. Jedničku získalo družstvo Prahy (V. Gajdoš, A. Štrajt a O. Visingr), dvojku Bratislava (L. Hreha, L. Strakoš a J. Mehés), trojku smíšené družstvo (J. Havlíček z Olomouce, J. Veselý a J. Urban z Prahy).

Na letišti současně probíhala příprava na seskoky týmů parašutistů z Polska a Rakouska i jednotlivců z ČR. Personál letiště i cizinci si v mezičasech a čekání na počasí přišli prohlédnout výstavku, projevíli zájem o brožury a i něco málo zakoupili. Počasí se umoudřilo, k zemi se postupně snášely kulaté padáky Poláků i Rakušanů, kteří skákali z 600 m, ale našim na padácích VTP 100 nedovolila skákat nízká oblačnost. Dvakrát během dopoledne vzlétla připravená družstva, dvakrát jsme marně vyhlíželi, kdy se na obloze objeví jejich křídla. Teprve v pozdním odpoledni vítr odvál mraky, vysvitlo slunce a tak během krátké chvíle všichni absolvovali první soutěžní seskok a během dalších 2 hodin i druhý. Protože s našimi skákali i cizinci, a někteří s křídly se snažili přistát také na kříži, měli rozhodčí ztíženou situaci. Vzhledem k podmínkám a aby nebyl nikdo poškozen, měřilo se do 60 m od středu kříže. Některým se podařilo přistát blízko středu, někdo skončil v kukuřici, jiný daleko v poli či v blízké bažince. Palmu vítězství si odvezlo družstvo Bratislavy s celkovými 188 body, druhé bylo smíšené družstvo s 248 body a třetí družstvo Prahy se 307 body. V jednotlivcích byl nejlepší L. Strakuš (7 a 35 m), za ním těsně J. Urban (7 a 45 m), třetí J. Méhes (14 a 58 m). Poháry a medaile získali všichni účastníci, účastnické diplomy pošle I. VPK Plzeň dodatečně.

Po vyhlášení výsledků a dekorování soutěžících poděkovali V. Gajdoš a L. Dvořáček všem, kdo se na mistrovství podíleli. Přípitkem na zdraví dobrým vínkem přivezeným ze Slovenska bylo I. Mistrovství výsadkových veteránů ČR 2010 ukončeno. Těšíme se na další a věříme, že tak vznikne nová tradice. Kdo bude příštím pořadatelem?

Karmela Štrajtová

VI. MEMORIÁL ZAKLADATELŮ VV 2010

Ve dnech 21. – 23. července se tentokrát v Brně konal šestý ročník Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska, kterého se naše družstvo, jako každý rok, také zúčastnilo. Podmínky, které vytvořila Univerzita obrany, v jejímž areálu se soutěž konala, byly vynikající. Zástupce rektora, bývalý velitel 601. skss plk. Ing. Josef Trojan, se osobně v přípravě Memoriálu angažoval a celého se jej i zúčastnil. Ubytování, stravování i doprava byly bez chyby. Díky sportovnímu zázemí Univerzity byla poprvé za dobu trvání Memoriálu zařazena disciplína plavání (ale žel, v té jsme byli právě nejslabší).

Memoriálu se zúčastnilo 16 družstev, z toho tři ze Slovenska (Prešov, Šumiac a Bratislava) v čele se svým předsedou kol. Múdrym. Družstvo Luštěnic nebylo k soutěži oficiálně připuštěno, jeden z jeho členů

nesplňoval podmínky – neměl požadovaných nejméně šedesát let. Družstvo ale závodilo mimo soutěž a podle výsledků by nebylo ani mezi prvními, ani poslední.

Soutěžilo se ve čtyřech disciplínách – v plavání, kde se nehodnotili jednotlivci, a pak ve střelbě ze vzduchovky, hodů granátem a v šípkách.

Výsledky našeho družstva byly tentokrát rozporuplné. Celkově jsme se umístili na 12. místě, takže opět někde ke konci, ale zato poprvé získal medaili v soutěži jednotlivců náš člen – kol. Jaroslav Veselý, který byl třetí v disciplíně šipky, zatímco kol. Gavlas skončil jako pátý ve střelbě ze vzduchovky (prvních pět bylo při vyhlásování čteno, tři dostali medaili).

Celkově zvítězilo družstvo Prostějov II., druhé bylo družstvo Plzně a třetí družstvo Zlína.

V jednotlivých disciplínách zvítězili:

- v plavání Zlín (my jsme byli čtrnáctí, byli jsme penalizováni 20 vteřinami za předčasné vynoření části těla kol. Gavlase při plavání pod vodou – první úsek plavání byl 25 metrů pod vodou),
- v šípkách Prostějov II, (my jsme byli těsně čtvrtí),
- ve vzduchovce zvítězilo družstvo Chrudim (naše družstvo bylo desáté) a
- v hodů granátem zvítězil opět Prostějov II, (my jsme byli opět desátí).

Pavel Gavlas

STARÉ SPLAVY POTŘINÁCTÉ

Letošní setkání ve Starých Splavech bylo v několika ohledech zcela mimořádné.

Zaprvé je patrně do důchodcovských kapes hlouběji. Na těchto setkáních jsou oblíbené zejména večery, kdy se s trochou posilnění tak dobře povídá. Kdo může, přijíždí už v pátek, aby si to co nejvíc užil. K překvapení skupiny nás Pražáků jsme tam v pátek večer byli skoro sami. A v neděli po programu jakby smet – mnoho nás tam nezůstalo.

Zadruhé poprvé chyběl za předsednickým stolem náš milovaný velitel František Mansfeld. Poslal dopis tohoto znění:

Vážení manželé Plesarovi, výsadkáři, vážení hosté a milé ženy!

Loni při ukončení srazu nás, prvních výsadkových veteránů, ve Starých Splavech, jsme se rozcházeli plni optimismu na 13. setkání v roce 2010. Každým rokem jsme se museli s někým z nás rozloučit, každým rokem někdo opustil naše řady a odebral se, jak já říkám, do výsadkového nebe.

Bohužel jsem loni netušil, že ani mně nebude umožněno ještě se s vámi vidět a že setkání v r. 2009 bude také pro mně tím posledním... Můj zdravotní stav se zhoršil natolik, že jsem téměř upoután na lůžko a zcela odkázán na péči své ženy Věry. Ale výsadkář se nikdy nevzdává, bojuje do posledního dechu!

Jsem v duchu dnes s vámi a přeji vám příjemný pobyt... Neloučím se, vím, že se spolu ještě všichni sejdem! S pozdravem ať „duní stroje vzduchem přes hřbety hor“ zůstávám navždy vašim věrným přítelem!

Zatřetí došlo k tomu, co Plesarovi opakovaně prohlašovali už několik roků – třináctým setkáním skončili. Ale je možné skončit? I když bývalých příslušníků 71. pěšího praporu čs. parašutistů, kteří se začali setkávat už kdysi dávno, zůstává dnes tak málo, přibýlo tady mnoho jejich následovníků. A tak, jak se zdá, se řešení našlo. Organizaci dalšího setkání přijal na svá bedra nesmírně pracovitý a obětavý kolega Josef Stahl ze Zákup, člen KVV Liberec.

Začtvrté jsme se po dopoledním programu a po obědě přesunuli do Zákup, kde došlo za zvuku paradesantní hymny ke slavnostnímu odhalení památníku Pěšího praporu 71 u torza někdejšího sídla praporu. Iniciátorem, návrhářem a tvůrcem tohoto památníku v jedné osobě je právě kol. Josef Stahl ve spolupráci s městem Zákupy a manželi Plesarovými.

Text pamětní desky umístěné pod padákem zní: *Největší nepřítel je strach. A dál: V těchto místech vznikl a v letech 1947 až 1952 působil Pěší prapor 71 československých parašutistů.* Součástí památníku je skvěle připravený oboustranný panel věnovaný vzniku praporu 71, opět dílo kol. Stahla. Je součástí naučné stezky města Zákupy.

Slavnostního odhalení se kromě jiných zúčastnili genpor. Ondrej Páleník, brigádní generál Milan Kovanda, pplk. Karel Řehka, nrap. Marek Sekanina a starostka a místostarostka Zákup Míla Hudaková a Silva Moravcová .

Minkewa

PAMÁTNÍK HRDINŮ HEYDRICHIÁDY

Každoročně 18. června se zaplní Resslerova ulice záplavou červených baretů, slavnostními uniformami, desítkami věnců a kytic, významnými osobnostmi našeho veřejného života, delegáty společenských organizací, veterány a prostými lidmi, aby uctili památku hrdinů a obětí heydrichiády. Členové našeho klubu spolu s delegacemi ostatních Klubů výsadkových veteránů z Čech i ze Slovenska vytvářejí hlavní špalír pro delegace s věnci. Náš klub zajišťuje dopravu po Praze a ubytování pro mimopražské účastníky a kolega Gavlas jako generál výsadkář převzal čestnou funkci v kryptě chrámu po generálu Krzákovi.

Náš klubový prapor se letos poprvé zúčastnil pietního aktu s praporečnickem kol. Tvrzem a prezentoval nás tak před širší veřejností.

Letošní pietní akt měl zvláštní atmosféru. Konal se poprvé po přestavbě Národního památníku a expozice v chrámu Cyrila a Metoděje. Expozice je doplněna o nové materiály a exponáty, které stojí za shlédnutí. Zvláště sugestivně působí v kryptě bysty s životopisy všech sedmi padlých parašutistů. Spolu s pylonem „Věrní zůstali“ tvoří jedinou výzdobu krypty. Spoluzakladatelé Památníku, gen. Krzák a kol. Šolc, se letošní tryzny nedožili, ale jistě by měli radost z toho, že jejich odkaz je důstojně plněn.

Je však politováníhodné, že zatímco reprezentační část našich národů, Čechů i Slováků, spolu s prostými lidmi vzdává poctu hrdinům, naše televize tomuto aktu věnuje minimální pozornost, a naopak dává ve svém vysílání prostor člověku,

který tvrdí, že naše národy jsou národy zbabělců. Tuto hrubou urážku odsoudili ve svých projevech veteráni při pietním aktu u Památníku padlých parašutistů a jejich pomocníků v Technické ulici v Dejvicích.

Na závěr bych chtěl členům našich veteránských klubů, kteří se letos 18. června nezúčastnili, aby obnovenou expozici Národního památníku hrdinů heydrichiády v Resslově ulici příležitostně navštívili. Rovněž bych se přimlouval o hojnější účast u Památníku padlých parašutistů na Den veteránů, kam bohužel chodí stále stejní kolegové z našeho klubu.

Ludvík Dvořáček

S NOVINÁŘI V KRYPTĚ

Kolegyni Minkewitzové se podařilo zorganizovat pro pražské novináře – seniory a pro zájemce z řad členů našeho klubu společnou prohlídku Národního památníku heydrichiády - chrámu sv. Cyrila a Metoděje, krypty a muzea s novou halou a novými výstavními prostorami. Na nové tváři Památníku se podílel náš zesnulý kolega Jiří Šolc, který počítal s tím, že v těchto památných, nově vybavených místech bude 11. května novináře informovat o souvislostech a důsledcích operace Anthropoid. Nestalo se tak, nedlouho před dohodnutým datem ho

nečekaně zradilo srdce. V této situaci nabídla svou pomoc paní Mgr. Eva Šuvarská, výkonná ředitelka a autorka projektu Národního památníku. Památnými místy hrdinského boje parašutistů, kteří se tam ukrývali a zemřeli v roce 1942 po atentátu na Heydricha, nás provedla s velmi podrobným a hodnotným výkladem osobně.

Muzeum a úprava krypty s bustami padlých parašutistů působí velmi sugestivně a rovněž tak i film Vražda Reinharda Heydricha režisérské dvojice Jana a Krystýny Kaplanových, který nám byl promítnut jako součást prohlídky.

Po návštěvě Památníku jsme pak chvíli poseděli v Krčmě u parašutistů v sousedství kostela s redaktorkami. Tam jsem si znovu uvědomil, jak je svět malý – jedna z redaktorek, Helena Koválová-Laníková se přiznala, jak je pro parašutismus zapálená a že v letech 1949-1950 prodělala paravýcvik ve zlínském paraoddíle pod vedením Adély Macháčkové. V té době jsem tam působil jako instruktor paravýcviku. Na zlínskou partu má velmi hezké vzpomínky.

Této velmi zdařilé akce se 11. 5. zúčastnili kolegové Juříček, Lacina, Dvořáček, Řanda, Urban a organizátorka celé akce Daga Minkewitzová.

Ludvík Dvořáček

SPLATILI PARAŠUTISTŮM DLUH

Před vstupem do dělostřelecké tvrze Hůrka stojí v hloučku starší muž ve slušivé uniformě. Vyznamenání na ní má tolik, že se nedají jen tak lehce spočítat. Říká: „Asi tam těch nábojů dali Gabčík s Kubišem moc a tak se zbraň zasekla.“ V ruce drží pověstný samopal Sten, který používali naši parašutisté za 2. světové války v anglické armádě. Sám se s ním během náročného výcviku i bojového nasazení nejednou setkal. Brigádní generál Jaroslav Klemeš, radista skupiny Platinum-Pewter a jeden ze dvou našich dosud žijících parašutistů bojujících na území okupovaného Protektorátu, zavítal do Králík, aby spolu s Boženou Ivanovou, poslední žijící ženou, jež působila ve 2. čs. paradesantní brigádě v Sovětském svazu, slavnostně otevřel výstavu věnovanou právě Čechoslovákům, kteří bojovali „s padákem nad hlavou“. Před dvěma roky, kdy prvorepublikovou dělostřeleckou tvrz se stovkami metrů podzemních chodeb definitivně opustila armáda, se zachovalého objektu chopila Společnost přátel čs. opevnění. Od loňska už králičtí „bunkrologové“ v čele s Martinem Rábou pracovali na podniku, který se u nás pětadesát let od konce druhé světové války nevyskytl: chystali expozici věnovanou československým válečným parašutistům, na něž se jaksí zapomnělo. Daniel Břečka, jeden z patriotů předválečného opevnění, tehdy přizval ke spolupráci svého bratra Jana. Historik Moravského zemského muzea v Brně, pro něhož jsou paradesantní skupiny působící za války v Protektorátu hlavní „parketou“ vědeckého bádání, tu dnes představuje výsledky své více než roční práce.

„Paraskupiny zpracovávám přes dvacet let,“ říká Jan Břečka, „mnoho věcí jsem tedy mohl dělat spatra a také využít bohatou literaturu. Navíc jsem se podílel jako odborný poradce na dokumentárních filmech Stínoví vojáci, věnovaných našim parašutistům. Tehdy jich žilo ještě sedmnáct, dnes už jen dva.“ Zatímco jeden z nich, brigádní generál Jaroslav Klemeš na zahájení výstavy přijel, generál Robert Matula, člen paraskupiny Wolfram, mohl do Králík poslat jen písemný pozdrav z Kanady.

Podzemím Hůrky se rozléhá státní hymna. Kromě brigádního generála Klemeše drží v ruce nůžky k přestřižení pásky otevírající výstavu S padákem nad hlavou také usměvavá žena, jejíž kostým zdobí rovněž nespočet vyznamenání. Třiaosmdesátiletá Božena Ivanová, válečná spojařka, která v pouhých sedmnácti letech prošla kompletním parašutistickým výcvikem, hýřila v Králíkách dobrou náladou.

Její osud je stejně pozoruhodný jako Klemešův. Zatímco brigádní generál putoval do Anglie přes Sýrii a Francii, rodina Boženy Ivanové se dostala do Sovětského svazu už před válkou. Po jejím skončení se tehdy osmnáctiletá svobodnice provdala a nakonec usadila v České Třebové. „Velitel se na nás tenkrát podíval a řekl, že tady nemá dětský domov. No ale vzali nás. Výcvik v Jefremově, to bylo

třicet, pětatřicet stupňů mrazu, ruské pušky s bodákem byly vyšší než my. Automaty, to už bylo lepší střelení,“ zavzpomínala v podzemí paní Božena a dodala: „Padákový výcvik byl také velice těžký, a všechny tři holky jsme dostaly od velitele povýšení na svobodníka, protože jsme si ho zasloužily. Seskoky nezvládali ani někteří kluci, byli nahoře v balóně a volali maminku.“

Martin Ráboň, předseda Společnosti přátel čs. opevnění, přiznává: „Po realizaci výstavy jsme finančně i fyzicky vyčerpaní, omezuje to naše další plány. Teď budeme nabírat dech a doufat, že nám vyjde evropský grant, abychom realizovali vysoušení a zabezpečení objektu a abychom mohli přemýšlet o další expozici.“

Výstava S padákem nad hlavou je satisfakcí našim válečným parašutistům, na něž se pětadesát let spíše zapomínalo. Krátce po jejím otevření Kraličtí zprovoznili také skoro osmdesátimilionové vojenské muzeum poblíž srubu Cihelna. Jejich záslužnou práci bychom měli ocenit přímo na místě osobní návštěvou.

XI. VŠESOKOLSKÝ SLET

V roce 1948 se konal XI. všesokolský slet a Velitelství výsadkového vojska rozhodlo, že se ho zúčastní také výsadkové učiliště ze Stráže pod Ralskem. K provedení byla určena úderná rota pod vedením kpt. Černoty.

Na letišti v Hradčanech jsme pískem vytýčili plochu velikosti strahovského stadionu (bez tribun) k provádění nácviku. Úderná rota měla přepadnout letiště a zničit jeho zařízení, k čemuž sloužila maketa hangáru, letadla a dalšího letištního zařízení. Provedení spočívalo v rychlé akci za použití zbraní (samopal Sten, kulomet vz. 26, plamenomet, velké množství dělobuchů a úděsek). Takto byla vyzbrojena celá úderná rota. Všechna družstva byla bezvadně sehraná a tak jen záleželo na každém z nás, jak se vypořádá se svým úkolem.

Kapitán Černota nácvik neodbyval. I při nepatrném odchýlení se nácvik opakoval až do úplného jednocení všech družstev. Zato na závěr jsme dostali velkou příležitost – seskok z výšky 150 m. Ač jsem tehdy měl za sebou už šest seskoků, byl to pro mně (a nejen pro mně) nezapomenutelný zážitek. Hned po otevření padáku se zem přibližovala tak rychle, že nebyl čas se moc rozhlížet a hned nato pořádně tvrdý dopad.

Po přesunu do Prahy jsem byl určen jako ubytovatel velikého stanu pro celou rotu. Po ubytování jsem šel se svým družstvem prohlédnout si plochu stadionu a hlavně jednotlivé vchody proti hlavní tribuně, odkud provedeme útok. Kpt. Černota dal mému družstvu ještě poslední rozkaz a to bylo vše, žádnou generálku jsme neměli. Ale náš úkol byl jasný a měli jsme výbornou přípravu z letiště v Hradčanech. Celá akce musela být provedena velmi rychle. Družstvo, kterému jsem velel, mělo vyrazit jako první a po skončení akce stáhnout vojáky zpět ze stadionu.

Netrpělivě jsme čekali na velitelův povel Vpřed. Při zahájení útoku se můj plamenometčík nepatrně zpozdil (měl to přece jen o něco těžší), proto také spustil plamenomet o několik vteřin později. Bylo to v okamžiku, kdy jsem byl už vpředu,

a tak mě ze strany ošlehl plamen. Ale pokračoval jsem se svým družstvem v plnění úkolu a tak všichni, celá rota splnila úkol na sto procent.

Po skončení si mě kapitán Černota zavolal a rovnou mi dal ránu na solar. Mně se ale podařilo (celá rota mi fandila) pěkně mu ji vrátit. Byl jsem tak prvním desátníkem, který si to s ním rozdal.

Po skončení jsem vyfasoval novou uniformu – batldres – a dostal mimořádnou dovolenou. Od té doby mě jak Černota, tak Vavrda přemlouvali, abych po skončení základní služby zůstal jako voják z povolání. A tak se stalo, že 1. dubna 1949 jsem se stal četařem Výsadkového učiliště ve Stráži pod Ralskem. O něm vám budu vyprávět někdy jindy.

Josef Babický

ZPOVĚĚ QUIDO QUIQUEREZE

Dověděla jsem se, že ses vyučil truhlářem. Čím ses v životě zabýval? Jak to přišlo, že jsi pro náš klub dělal návrh vlajky a nového klubového odznaku?

Je to tak, jsem vyučený truhlář. Mně práce s dřevem – a taky kreslení – vždycky bavila. Když mě přijali do propagačního oddělení Bílé labutě, začal jsem občas dělat i návrhy na výlohy nebo na výzdobu různých oddělení. Moc mě to bavilo. Jenže to chtělo školu. A tak jsem 5 let pilně studoval výtvarnou školu – trvale s vyznamenáním! A tady to začalo: už během prvního ročníku jsem dělal grafické návrhy pro ÚV Svazarmu, pro ČSTV i pro MNO. Vojenský odznak výsadkáře, který jsem navrhl, byl používán v letech 1965 až 1993 a dnes ho máme my senioři. Dělal jsem diplomy, plakáty i návrhy na výstavy a sám je realizoval. Tak kdo jiný se měl postarat o naši klubovou vlajku? Odměnou mi měly být 3 seskoky na účet klubu. Loni v srpnu jsem jel

s partou kolegů do Kolína vybrat si první z nich. Byl to můj 921. seskok. Byl krásný – z 1400 m. A já jsem si chtěl šlápnout na tu bílou značku uprostřed kříže. Jenže jsem zapomněl, že mám moderní rychlý padák. Jel jako blázen, takže jsem k ní stihl natáhnout aspoň nohu. A to byl konec. Jestli mi z ní někdy vyndají železa, doufám, že si ty další dva seskoky vyberu.

Překvapilo mě, že jsi na vojně nesloužil u výsadkářů.

Vždycky mě lákalo dobrodružství a sport. Box, cyklistika, přespolní běh na 3 km, často jsem stál „na bedně“. U odvodu se mě důstojník za stolem zeptal, k jaké zbrani bych chtěl. Vylétlo ze mě: K parašutistům! Zadíval se na mně a pak se zeptal: Víš, proč parašutisti mají červené barety? Na mně si nepřišel, náhodou jsem o tom zrovna četl v novinách. Bleskově jsem odpověděl: To je na znamení prolité dělnické krve! Asi se mu to líbilo.

Na jaře jsem dostal z česko-budějovického Svazarmu pozvánku (v té době jsem se učil na truhláře v novém moderním učilišti v Lišově u Budějovic) k výcviku branců pro výsadkové vojsko. Měl jsem obrovskou radost. Dvakrát týdně jsem dojížděl na cvičení a snažil se být co nejlepší. Tak jsem do vojny měl 5 seskoků, zatímco ostatní branci měli 2 nebo 3. A těšil jsem se na vojnu.

Pak přišel povolávací rozkaz a v něm stálo, že rukuji do Prahy ke strážnímu praporu MNO! Nějaký Quiquerez – co to může být za člověka? Asi jsem se nezdál pro výsadkáře dost spolehlivý. A tak jsem chodil hlídat MNO, Generální štáb, velitelství letectva, sklady atd..

Když jsem jednou skončil službu na MNO, všiml jsem si tam ve vývěsce, že nově založený oddíl sportovního parašutismu ÚDA přijímá vojáky z povolání i základní služby. Srdce mi zabušilo. Hned jsem byl u velitele roty a dostal jsem souhlas s podmínkou, že ovšem budu plnit své úkoly! Tak jsem se stal členem para sekce ÚDA, cvičili jsme v Praze v tělocvičně a na překážkové dráze a skákali na Klecanech i na Hradčanech při soustředění na Borečku. Dotáhli jsme to tam až na desetivteřinovou výdrž.

Doma na stěně Ti visí zarámovaný diplom Mezinárodní letecké federace, FAI. Jak jsi ho získal?

Hned po vojně jsem pokračoval v pražském aeroklubu. Celkem jsem provedl 920 seskoků cvičných, sportovních, propagačních, soutěžních, denních i nočních i do vody. Nejraději vzpomínám na ten noční ze 2000 m s výdrží 30 vteřin na přesnost přistání v Klecanech. Po výskoku jsem viděl měsíc, svítil jak rybí oko, a na osvětlenou Prahu jsem si snad mohl sáhnout – byla to nádhera. Ale musel jsem sledovat stopky. Vlastně to byly té noci seskoky dva a já jsem udělal průměr přesnosti 8,45 m. A hned druhý den se moje radost ze seskoků znásobila, když jsem se dověděl, že moje žena Věra právě když jsem skákal povila v podolské porodnici syna Petra. Později k tomu přispěla ještě zásilka z Francie, ten diplom FAI.

Když v září 1959 odešel Bořek Vejvara, parainstruktor Pražského aeroklubu, na vojnu, po dva roky jsem ho zastupoval. Práce s Jirkou Kleinem mě těšila, dařilo se nám. Organizovali jsme seskoky do slapské přehrady, vytvořili řadu i mezinárodních rekordů v jednotlivcích i skupinových, zúčastnili se různých parasoutěží a mistrovství republiky. Bylo to nejhezčí období mého parašutistického života.

Poslední otázka – jak jsi přišel ke svému jménu?

Já sice pocházím z dělnické rodiny, žili jsme v Nových Vysočanech v Praze 9, ale náš rod je starobylý. Mám ověřený rodokmen až do 13. století, předkové byli šlechtici a řada z nich i vojáci. V 18. století dokonce bojovali v Praze po boku Čechů proti Habsburkům a Švédům. Ale tatínek byl Václav a maminka Aloisie a toho Quida mi možná dali snad z recese. Prý jim to poradil pan farář při křtu.

Zpovídala Minkewa

KLUBOVÝ HLASATEL

VÍTÁME NOVÉ ČLENY

Vojtěcha KOHOUTA, nar. 1942, Miloše SEMORÁDA, nar. 1933, Martina ZIKLA, nar. 1977.

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, DIPLOMŮ A BLAHOPŘÁNÍ

Celostátní výbor KVV Prostějov udělil na návrh výboru KVVV Praha

ZLATÝ ODZNAK

genpor. v.v. Pavlu KRAJČOVIČOVI, nar. 1945, při příležitosti jeho 65. narozenin

PAMĚTNÍ MEDAILI

**npor. Josefu BABICKÉMU, nar. 1925, při příležitosti jeho 85. narozenin
plk. v.v. Miloslavu JUŘÍČKOVI, nar. 1930 při příležitosti jeho 80. narozenin
kol. Václavu PAČESOVI, nar. 1930, při příležitosti jeho 80. narozenin**

BLAHOPŘEJEME K ŽIVOTNÍMU JUBILEU

kol. Růženě ČERMÁKOVÉ, nar. 1945, při příležitosti její 65. narozenin

**Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme
pevné výsadkářské zdraví**

Uvedená ocenění budou předána na členské schůzi dne 23.září 2010

INFORMACE O KVĚTNOVÉ ČLENSKÉ SCHŮZI

Členská schůze se uskutečnila dne 20. května v Praze v hotelu Legie. Přítomno bylo 38 členů.

V úvodu jsme uctili památku zesnulého spoluzakladatele našeho klubu, čestného místopředsedy, spisovatele a historika plk. Jiřího Šolce.

Po zprávě předsedy o činnosti našeho klubu od výročního shromáždění, jsme blahopřáli jubilantům a předali vyznamenání a diplomy.

Schůze schválila návrh výboru na ukončení členství některých členů klubu, kteří se v letech 2008 a 2009 nezúčastnili žádné akce klubu a nezaplatili členské příspěvky.

Členové dostali informace o pietní akci Anthropoid - 18.6.2010, o I. mistrovství ČR veteránů v parašutizmu, o Setkání paraveteránů v Prostějově 15.-17. září 2010.

Na závěr členská schůze KVVV Praha se usnesla:

-schvaluje účetní uzávěrku za rok 2009

- přijímá nové členy klubu: Vojtěcha KOHOUTA, Miloše SEMORÁDA a Martina ZIKLA.

- v souladu s Organizačním řádem, z důvodů neúčasti členů po dobu dvou let na žádné aktivitě klubu a neplacením členských příspěvků ukončuje členství těmto členům: KELAR Jaroslav, LAMMER Vladimír, PAČES Václav, POPEK Jiří, RADOSTA Emanuel, SUCHAN Vladimír, ŠNOBL Břetislav.

PŘIJĎTE, SEJDEME SE

- Na členské schůzi_ dne 21. 9. 2010 v 16.30 hod. v klubovně ČsOL ve 4. poschodí hotelu LEGIE , metro I.P. Pavlova
- Na výročním shromáždění dne 11.12. 2010 v 10.00 hod. v jídelně kasáren v ulici Gen. Píky č.1
- Schůze výboru v klubovně KVV Praha, Křižíkova 12, 1. p., č. dv. 138 2.9., 13.9., 18.10., 15.11., 30.11., 6.12. vždy v 17.00 hod.
- Den veteránů - 11. 11. 2010 v 16.00 hod. u Památníku výsadkářů v Technické ulici v Dejvicích
- Pravidelná setkání veteránů klubu každý třetí čtvrtek v měsíci se budou uskutečňovat v salonku restaurace U PARAŠUTISTŮ v Praze 2, Resslova ulice, ve dnech 21.10., 18.11., 16.12. vždy od 17.00 hodin

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová. Technické zpracování Miloslav Juříček. Číslo 9 vyjde v prosinci 2010. Uzávěrka je 12.11., uzávěrka aktualit 30.11.2010.